

## KÖL TİĞİN YAZITI BİR NUTUK METNİ MİDİR?

Ahmet Bican ERCİLASUN

*tenğri teg tenğride bolmuş türk bilge kagan bu ödke olurtum. sabımın  
tüketi eşidgil! ulayu iniygünüm<sup>1</sup>, oğlanım, ebireki<sup>2</sup> oğuşum, bodunum!  
biriye şadapıt begler, yırıya tarkat buyruk begler! otuz tatar, tokuz  
oguz begleri, bodunı! bu sabımın edgüti eşid, katıgdı tıngla!*

Köl Tigin bengü taşının Güney yüzündeki bu ilk satırlar beni daima düşündürmüştür. Bu satırlar insanın gözleri önüne âdeta canlı bir tablo sermektedir. Muhteşem tahtına oturmuş Türk Bilge Kağan çevresindekilere hitap etmektedir. Tabloda Kök Türk kağanlığının hiyerarşik düzenini görmek de mümkündür. Bilge Kağan yüzünü doğuya dönmüştür. Hemen yanında küçük kardeşleri (*iniygün*) ve oğulları (*ogulan*) vardır. Çevresinde soyu, milleti; Güneyde yani sağ tarafında “Şadapıt” Beyler, Kuzeyde yani sol tarafında “Tarkan”lar ve “Buyruk Beyleri” sıralanmıştır. Halkın sırası ise şöyledir: En yakında akrabalar (*oğuş*) ve Bilge Kağan’ın kendi milleti (*bodun*), sonra da başlarında beyleri ile “Otuz Tatar” ve “Dokuz Oğuz” milleti.

1 *iniygünüm*. < *iniy-gün-ü-m*. Wilhelm Radloff tarafından *iniygünüm* şeklinde okunan kelime Türk nâşirler tarafından *in(i)y(i)gün(i)m* (HNO: 1936, 22), *ini-yägünüm* (TT: 1968, 231) ve *in(i)ygün(ü)m* (TT: 1988, 63), *ini yigünüm* (ME: 1970, 49) şekillerinde, bazen tek kelime bazen de iki kelime olarak transkripsiyonlanmıştır.

Sir Gerard Clauson *An Etymological Dictionary of Pre-Thirteenth-Century Turkish* (1972: 170a)’de bu kelimenin aslının *ini-gün-ü-m* olarak anlaşılması gerektiğini, *ini* kelimesinin sonundaki *-y* sesinin W. Radloff tarafından Atlas’ta “rötuşlanarak” düzeltilmiş ileri sürmektedir. Haddizatında metin taşta çok açık bir şekilde *-y* ile yazılmıştır. İni kelimesinin sonundaki *-y* sesi *burgu* ~ *burguy*, *urna* ~ *urnay* vs gibi kelimelerin sonunda türeyen *-y* sesi olmalıdır.

2 *ebireki*. < *ebire-ki*. Türk nâşirler tarafından *bir(i)ki* (HNO: 1936, 22) ve *biriki* (TT: 1968, 231 ve ME: 1970, 49) okunan kelime, son olarak T. Tekin tarafından *Orhon Yazıtları*, s. 63’teki 5 nolu açıklamada *bir-i-k* “birleşmek, bir araya gelmek” fiilinden *-i* zarf-fiil eki ile türetilmiş bir ‘sıfat’ şeklinde açıklanmıştır. Kelimenin aslı eski Türkçede *ebire* şeklinde okunmalıdır. *ebire* kelimesi bu günkü Asya şivelerinden Hakas Türkçesinde *ibire* “krugom, vokrug [ortam, muhit, çevre, yöre, etraf, daire]” (N.A. Baskakov-A. İ. İnkijekova-Grekul, *Hakassko-Russkiy Slovar*, Moskova, 1953, s. 54b), Türkiye Türkçesi’nde ise *evre* “çevre, etraf, muhit” (*Tarama Sözlüğü*, III, E-İ, Ankara, 1967, s. 1574) şeklinde geçer. *-ki* eki ise “aitlik eki” olup (*e*)*bir(e)ki* “çevredeki, etraftaki, yöredeki” anlamı ile cümlenin sentaksına en uygun okunuş ve manalandırılıştır.

Sınırları Büyük Okyanus'tan Hazar Denizi'ne ulaşan, devlet adamlarının cenaze törenlerine Çin'den, Tibet'ten, Bizans'tan temsilciler katılan ve abidelerinde sık sık töre düzenlemekten yani kanun yapmaktan, teşkilâtsiz boy-ları teşkilâtlandırmaktan (KT D 1-3), başlarına "Yabgu"lar, "Şad"lar vermek-ten (KT D 13-14) bahseden bir büyük devletin hakanına ait bu başlangıç söz-lerini rastgele söylenmiş kabul etmek doğru olmaz. Yukarıdaki sözler, kanun-ları ve hiyerarşik düzeni oturmuş bir devletin liderine aittir ve bu lider mu-ayyen bir düzene göre sıralanmış beylere ve halka hitap etmektedir.

Esasen Türk sosyal teşkilâtında kağanın ve beylerin yanında hangi sıraya göre oturulacağı destanlarımızdan beri bilinmektedir. Uygur harfli *Oğuz Ka-ğan Destanı*'nda sağ tarafta "Bozok"lar, sol tarafta "Üçok"lar oturur<sup>3</sup>. *Şe-cere-i Terâkime*'nin *Kün Han'nuñ inileri ve oğlanlariga orun bergeniniñ zikri* bahsinde<sup>4</sup> de kimin nerede oturacağı ve hayvanın hangi hissesini alacağı teferruatlı bir şekilde belirtilmiştir. Bu gün dahi çeşitli Türk boylarında, kim-lerin "tör" den başlayarak hangi sıraya göre oturacağı bellidir. Bana göre, Köl Tigin bengu taşının ilk satırlarında kendilerine hitap edilen beyler ve boy-lar da rastgele sıralanmamış, o zamanki devlet protokolüne göre yerlerini al-mışlardır.

Bu tablo ister istemez, Bilge Kağan'ın beylerine ve halkına hitap ettiğini ve onlara bir nutuk irad ettiğini akla getirmektedir. Nitekim destanın Uygur harfli metninde de Oğuz Kağan, sağ yanında "Bozok"lar, sol yanında da "Üçok"lar olduğu hâlde<sup>5</sup>;

"ey oğullar ben çok yaşadım<sup>5a</sup>,  
çok savaşlar gördüm..."

diyerek halka hitap etmektedir. Zaten Köl Tigin bengu taşının ilk satırların-da da açık açık beylere ve halka hitap edilerek;

*bu sabımın edgüti eşid!*  
*katıgdı tıñla!*

denilmiyor mu?

Fakat yine de bunun sadece bir üslûp meselesi olduğu; metinlerin nutuk irad edilmeden, daha baştan, doğrudan doğruya yazıyla tespit edildiği iddia edilebilir. Biz bu konuda Köl Tigin bengu taşındaki metnin hitabet (konuşma)

3 W. Bang ve G.R. Rahmeti, *Oğuz Kağan Destanı*, 1000 Temel Eser, No 31, İstanbul, 1970, s. 29.

4 Ebülğazi Bahadır Han, *Rodoslovnaya Türkmen*, Soçinenie Abu-l-Gazi Hana Hivinskogo, (Hazırlayan: A.N. Kononov), Moskova-Leningrad, 1958, s. 32-33. krş. *Şecere-i Terâkime* (hazırlayan: Muharrem Ergin), Tercüman 1001 Temel Eser, No 33, İstanbul (tarihsiz), tıpkıbasım, s. 32-33.

5 W. Bang ve G.R. Rahmeti, *Oğuz Kağan Destanı*, s. 29.

5a Osman Fikri Sertkaya, "Einige neue Lesungen und Interpretationsvorschläge zur Legende von Oghuz Kaghan", *Altorientalische Forschungen*, 20/2, 1993, s. 360-368.

unsurlarını tespit ederek, bulduğumuz sonuçları da Tonyukuk yazıtları ile karşılaştırarak, bir yorum yapmak istedik. İncelememiz neticesinde Köl Tigin bengü taşında şu hitabet unsurlarını tespit ettik:

1. Doğrudan doğruya hitaplar.
2. Hitap cümleleri.
3. Soru cümleleri.
4. Cümleye önceki cümlenin son kelimesiyle başlama.
5. Toparlama cümleleri.
6. Tekrarlı ifadeler.

1. *Doğrudan doğruya hitaplar.*

*Türk begler, bodun!* (KT G 10)

*Türk bodun!* (KT G 6),

*Türk Oguz begleri, bodun!* (KT D 22).

*Otuz Tatar, Tokuz Oguz begleri, bodun!* (KT G 2)

ifadeleriyle Bilge Kağan, beylere ev halka müteaddit defalar doğrudan doğruya hitap etmektedir. Şu ifadelerde ise yakınlarına ve yüksek dereceli bey ve kumandanlarına doğrudan doğruya hitap ediyor:

*ulayu iniygünüm, oğlanım, ebireki oğuşum* (KT G 1),

*biriye şadapıt begler* (KT G 1),

*yırıya tarkat buyruk begler* (KT G 1).

Doğrudan doğruya hitaplar, tıpkı konuşmada olduğu gibi, bazen cümle arasına sıkıştırılmaktadır.

*Süçig sabınga, yımsak agısınğa arturup üküş,*

*t ü r k b o d u n, öltüg* (KT G 6)

Bazen de “Şarhli Birleşik Cümleler”de kullanılmaktadır:

*biriye çoğay yış töğültün yazı konayın tiser,*

*t ü r k b o d u n, ölsikig* (KT G 7),

*ol yirgerü barsar, t ü r k b o d u n, ölteçi sen* (KT G 8),

*üze teñgri basmasar, asra yir telinmeser,*

*t ü r k b o d u n, ilinğın törünğın kim*

*artatı udaçı erti?* (KT D 22).

## 2. Hitap cümleleri :

Bilge Kağan şu cümlelerde “işitmek, dinlemek, bilmek” gibi fiillerin emir kipleri ile hitap cümleleri kurmakta ve Türk milletine seslenmektedir.

*sabımın tüketi eşidgil! (KT G 1),*  
*bu sabımın edgüti eşid, katıgdu tıngla! (KT G 2),*  
*bunu eşid:ng! (KT G 10),*  
*anğar körü bil:ng! (KT G 11),*  
*anı körüp, ança bil:ng! (KT G 13),*  
*eşidinğ! (KT D 22),*  
*türk bodun, ertin, ökün! (KT D 22-23).*

Şu cümlede ise Köl Tigin’in savaşları ve hücumları geçmiş zaman kipi ile anlatılırken, birden kip değiştirilmekte ve Türk beylerine şöyle hitap edilmektedir:

*tegdükin türk begler, kop bilir siz (KT D 34).*

Sonra yine geçmiş zamanda tahkiye üslûbuyla savaşın anlatılmasına devam edilir.

Köl Tigin’in ölümüne sebep olan savaş anlatılırken de geçmiş zamanlı tahkiye üslûbundan sonra birden yakınlarla ve millete seslenilir:

*Oguz yağı ordug basdı. Köl Tigin ögsüz akın binip*  
*tokuz eren sançdı, ordug birmedi.*  
*ögüm katun, ulayu eğlerim, ekelerim, kelingünüm,*  
*kunçuylarım! bunça yime*  
*tirigi küng boltaçı erti <giz>,*  
*ölügi yurtda yolta yatu kaltayı ertigiz,*  
*Köl Tigin yok erser, kop ölteçi ertigiz (KT K 9-10).*

## 3. Soru cümleleri.

Bilge Kağan yaptıklarını anlatırken, birden anlatmayı kesip, kendisini dinleyenlere soru sorarak da hitap etmektedir:

*azu bu sabımda igid bar gu? (KT G 10)*  
*bödke körügme begler gü yanğultaçı siz? (KT G 11)*  
*üze tenğri basmasar, asra yir telinmeser, türk bodun!*  
*ilinğın törünğın kim artatı udaçı erti? (KT D 22),*

*yarıklıg<sup>6</sup> kañtan kelip yañya ilti?*  
*sünğgülüg<sup>7</sup> kantan kelipen süre ilti? (KT D 23).*

4. *Cümleye önceki cümlelerin son kelimesi ile başlama.*

Bilge Kağan olayları anlatırken, tıpkı konuşma esnasında yapıldığı gibi, bitirdiği cümlelerin son kelimesini tekrar ederek yeni cümleye başlamaktadır.

*teñgri yarlıkadukın üçün, özüm kutum bar üçün*  
*kagan olurtum. kagan olurup*  
*yok çigañy bodunug kop kubratdım (KT G 9-10),*  
*kişi oglınta üze eçüm apam Bumın Kagan İştemi<sup>8</sup> Kagan*  
*olurmuş. olurupan türk bodunıñ*  
*ilin törüsün tuta birmiş, iti birmiş (KT D 1),*  
*anı üçün ilig ança tutmuş erinç.*  
*ilig tutup törüg itmiş (KT D 3),*  
*ança tip tabgaç kaganka yağı bolmuş.*  
*yağı bolup itinü yaratınu umaduk*  
*yana içikmiş (KT D 9-10),*  
*kamagı yiti yüz er bolmuş.*  
*yiti yüz er bolup ilsiremiş kagansıramış*  
*bodunug, küñgedmiş kuladmış bodunug, türk törüsün*  
*uçınmış bodunug eçüm apam törisinçe yaratmış, boşgurmış (KT D 13),*

6 *yarıklıg* “zırhlı”. Bu kelime Türk nâşirlerden HNO tarafından (ETY, I, 1936, 40)’da *y(a)r(ı)kl(ı)g* “silâhlı” şeklinde okunduğu hâlde, (ETY, IV, 1941, VI)’da *y(a)r(a)kl(ı)g* şeklinde düzeltilmiş, bu düzeltmede daha sonraki nâşirler tarafından doğru kabul edildiği için T. Tekin (1968, 234) ve M. Ergin (1970, 54) tarafından aynen tekrar edilmiştir. Halbuki eski Türkçede “silâh” anlamına gelen *y(a)r(a)k* kelimesi yoktur. Eski Türkçede geçen kelime *y(a)r(ı)k* “zırh” kelimesidir. Bk. EDPT 962a-b. Dolayısıyla bu cümlede geçen kelimeyi *y(a)r(ı)kl(ı)g* şeklinde okuyup “zırhlı” şeklinde manalandırmak gerekiyor.

7 *sünğgülüg* < *sünğ-gü-lüg* “mızraklı”. Bu kelime de Türk nâşirler tarafından *sün(ü)gl(i)g* (HNO: 1936, 40) ve bu okuyuşun tashihli şekli *sünğ(ü)gl(i)g* (HNO: 1941, VI); *sünğüglüg* (TT: 1968, 234 ve ME: 1970, 54) şekillerinde transkripsiyonlanmıştır. Kelime yazıtlarda geçtiği üç yerde de yanlış transkripsiyonlanmıştır. Nâşirlerin KT D 35’de *sünğüg b(a)t(ı)mu*, BK D 26’da *sünğ(ü)g b(a)t(ı)mu* okudukları ibare *sünğü batımı* “mızrak batımı”, Ton. I K 4’te *usin sünğügün açtımız* cümlesi *usin sünğün açtımız* “uykusunu süngü ile açtık” şeklinde anlaşıldığında KT D 23’deki kelime de *sünğüglüg* yerine *sünğ-gülüg* “mızraklı” şeklinde okunabilir. Eski Türkçede geçen *sünğgü* “mızrak” kelimesi ile Türkiye Türkçesi’nde geçen *süngü* “tüfeğin ucuna takılan bıçak” kelimesi köken bakımından aynıdır. Bu bıçağın takılması ile tüfek “mızrak” hâline getirilmiş olmaktadır.

8 *ıştemi*. Türk nâşirler tarafından *istemi* (HNO: 1936, 28; TT:1968, 232 ve ME: 1970, 51) şeklinde okunan bu isim ilk defa Osman Fikri Sertkaya tarafından Çin kaynaklarındaki *Schi-tien-mi* transkripsiyonuna dayanılarak *iş-te-mi* şeklinde okunmuştu. (bk. Osman F. Sertkaya, “Göktürk tarihinin meseleleri: “İnel Kağan” mı? -İni İl Kagan mı?”, *Atsız Armağanı*, İstanbul 1976, s. 400 ve Osman F. Sertkaya, “Muss es “İnel Kagan” oder “İni İl Kagan” heissen?”, *Materialia Turcica*, 3, 1977, Bochum 1978, s. 16.

*öl törüde üze eçim kagan olurtı.  
eçim kagan olurupan türk bodunug  
yiçe itdi igitdi (KT D 16).*

Konuşmaya ait bu özellik, zannımızca Türk divan edebiyatındaki “iade” sanatına da vücut vermiştir. İade sanatında, önceki mısraın son kelimesi, sonraki mısraın ilk kelimesi olarak tekrarlanmaktadır.

##### 5. Toparlama cümleleri.

Köl Tigin bengü taşının üç yerinde “toparlama cümlesi” olarak adlandırıldığı bir ifade tarzına rastladım. Bu ifade tarzında çeşitli işler ve unsurlar sayılmakta, sonra bir cümle ile bunlar toparlanmaktadır.

Güney yüzünün ilk satırlarında; doğuda, güneyde, batıda ve kuzey yönünde yapılan seferler ve ulaşılan noktalar ayrı ayrı sayıldıktan sonra, şu cümle ile bütün işler toparlanmaktadır.

*bunça yirke tegi yorıtdım (KT G 4)*

Türkçenin tabii cümle yapısına göre bozuk sayılabilecek olan aşağıdaki ifadeye dikkat edelim.

*yogçı sıgıtçı. ñngre kün togsıkda  
böğ (büğ?) ili<sup>9</sup>, çöllüg il, tabgaç, tüpüt, par<sup>10</sup>, apa urum<sup>11</sup>*

9 *bök (büğ?) ili*. Türk nâşirler tarafından *bükli* (HNO: 1936, 30; TT: 1968, 322; 1988: 131) ve *bökli* (ME: 1970, s. 51, 61) okunan kelime Masao Mori tarafından *bök eli* şeklinde iki kelime olarak okunmuş ve “Gök-Türk devletinin doğu tarafında kurulmuş olan Kao chü-li devletini göstermektedir” şeklinde manalandırılmıştır. (bk. Masao Mori, “Bökli” veya “Bükli” şekillerinde transkripsiyon edilen bir kelime üzerine, VIII. Türk Tarih Kongresi, Ankara: 11-15 Ekim 1976, Kongreye sunulan bildirimler, II. Cilt, Ankara-1981, s. 579-582). T. Tekin *Orhon Yazıtları* (Ankara, 1988), s. 72’deki 41 numaralı notunda M. Mori’nin bu açıklamalarından habersiz olarak “*Bükli* (veya *Bökli?*) kelimesinin *bük(e)li* “orman halkı” diye anlaşılması gerektiği ileri sürülmüştür. (bk. Sertkaya 1979, 292). Bence bu görüş doğru değildir.” demektedir. Tekin’in M. Mori’nin görüşünden habersiz kaldığı anlaşılıyor. Ayrıca M. Mori’nin yukarıda zikredilen makalesi de eserinin bibliyografyasında yer almamıştır.

10 *par* “İran”. Türk nâşirlerce *apar* (HNO: 1936, s. 30; TT: 1968, 303; 1988, 120; ME: 1970, 51, 61) transkripsiyonlanıp “Avar kavmi” (HNO: 1941, 151) ve “Avar” (TT ve ME, aynı yerler) şeklinde manalandırılan kelime, James Russell Hamilton tarafından Orta çağlarda Orta İran dilinde bütün İran ülkesi için kullanılan *pahla* ~ *pähra* > *pahr* > etü. *par* şeklinde açıklamaktadır. (bk. James Russell Hamilton, “Opla-/yopla-, uf-/yuf- et autres formes semblables en turc ancien”, *Acta Orientalia Hungaricae*, XXVIII/1 (1974), s. 116-117) T. Tekin, Hamilton’un bu araştırmasını bibliyografyasına almış (1988 195) fakat Hamilton’un görüşünden faydalanarak *Apar* “Avar (kavmi)” açıklamasını düzeltmemiştir!

11 *apa urum* “Büyük Roma = Bizans”. Türk nâşirler tarafından *apurum* (HNO: 1936, 30) ve *purum* (TT: 1968, 365; 1988, 165; ME: 1970, 51, 61) okunarak “Apurumlar” (HNO: 1936, 31) ve “Apar kavim adile birlikte yazılan bir kavim adı” (HNO: 1941, s. 152), “East Rome, Syria” (TT: 1968, 365) ve “Batı Roma İmparatorluğu, Bizans” (TT: 1988, s. 165) ve “Bizans” (ME: 1970, 4, 18) şekillerinde

*üç korıkan,<sup>12</sup> otuz tatar, kıtanı, tatabı*  
*bunça bodun kelipen sıgtamış yoglamış (KT D 4)*

Dikkat edilirse *yogçı sıgtıçı* kelimeleri bir başlık gibidir. Sonra doğudan başlayarak cenaze törenine temsilci gönderen ülke ve halklar sayılmıştır. Bunlar bir yükleme bağlanmadan bırakılmış ve bir toparlama cümlesi ile hepsinin gelip yas tuttuğu ifade edilmiştir.

Şu cümlede de, daha önce Köl Tigin'in yaptıkları uzun uzun anlatıldık-tan sonra, toparlama yoluna gidilir.

*bunça törüg kazganıp, inim köl tigin özi ança kergek boltı (KT D 30)*

“Bunça” kelimesi ile başlayan bu toparlama cümleleri de konuşma ve hitabet üslûbuna oldukça uygundur.

### 6. Tekrarlı ifadeler.

Kök Türkçe yazıtlarda çoğu defa paralel ifadelere de vücut veren tekrarların çok kullanıldığı hemen göze çarpmaktadır. Köl Tigin yazıtında da böyle tekrarlar çoktur. Konumuz için, birkaç cümleyi örnek olarak vermek kâfidir.

*türk bodun, tirip il tutsıkıngın b u n t a u r t u m ;*  
*yaŋgılıp ölsikiŋin yeme b u n t a u r t u m*  
 (KT G 10-11),

manalandırılan kelime Osman Fikri Sertkaya tarafından *apa urum* “Büyük Roma = Bizans” şeklinde okunmuş ve manalandırılmıştı. (bk. Osman Fikri Sertkaya, “Der Name ‘Gross-Rom = Byzans’ in den köktürkischen Inschriften”, *Central Asiatic Journal*, 26/ 1-2 (1982), s. 122-130).

Tekin, 1968’de *purum* kelimesine “Doğu Roma, Suriye” şeklinde verdiği karşılığı, Sertkaya’nın makalesinden sonra “Batı Roma, Bizans” şeklinde düzeltmiştir. Ancak *Orhon Yazıtları* (Ankara, 1988)’nin 42 numaralı açıklamasında Sertkaya’ya atfen verdiği *(a)p(a) pur(u)m* örneği yanlıştır. Doğrusu *(a)p(a) ur(u)m* şeklindedir. Tekin, Sertkaya’nın örneğini ya yanlış nakletmiştir ya da tahrif etmiştir. Ayrıca Tekin’in iddia ettiği *(a)p(a)* kelimesinin kelime sonunda *-a* sesinin yazılması hususu doğrudur. Kendisinden sonra ünlü ile başlayan *urum* kelimesi geldiği için *apa* kelimesinde kelime sonunda *a* sesinin yazılması gerekmez. Sertkaya makalesinde Göktürk harfli metinlerde *(a)p(a)* inlâsı ile geçen şu örnekleri vererek Tekin’in bu görüşünü çürütmektedir. *(a)p(a)m* Altay 2/ 3, *(a)p(a)m a!* E 6/ 4, *Yol (a)p(a)* E 24/ 9; E 41/ 3; *Inal (a)p(a)* E 38/ 3; *Ozat (a)p(a)m* E 104/ 3 ve 7.

12. *üç korıkan*. Genellikle bu güne kadar belli başlı araştırmacılar tarafından *üç kurıkan* okunup “kavim adı” olarak açıklanan bu kelimenin etimolojisi Karl Heinrich Menges tarafından yapılmıştır. (bk. Karl Heinrich Menges, “Etymologika”, *Materialia Turcica*, Band 7/ 8, 1981/ 82, Bochum 1983, s. 264-269).

Menges’e göre buradaki *korıkan* kelimesi Moğolcadır. *-kan* Moğolca ektir. Moğolca *korı* ise isim kökü olup Türkçedeki *kozi*’nin karşılığıdır. Rotasismus / Zetasismus kuralına göre bu açıklama doğrudur. Bu kelime Türkçede *kozi* > *kuzı* > *kuzu* gelişmesi ile Türkiye Türkçesi’nde “koyun yavrusu” karşılığında kullanılmaktadır. Türkçede *Ak Koyunlu*, *Kara Koyunlu* gibi kavim ve kabile adlarının kullanılması *üç korıkan* kavim adının bir Moğol kabile grubunu ifade etmesine kuvvetli bir delil sayılabilir.

*anta kisre inisi kagan bolmış erinç,  
oglıtı kagan bolmış erinç (KT D 4-5).*

*yiti yüz er bolup ilsiremiş kagansıramış bodunug,  
küñgedmiş kuladmuş bodunug,  
türk törüsün ıçınmış bodunug,*

*eçüm apam törüsünçe yaratmış boşgurmış (KT D 13).*

Nutuk, hitabet ve konuşmaya ait unsurlar olarak kabul ettiğimiz yukarıdaki altı unsuru Tonyukuk bengü taşlarında da aradık; fakat “tekrarlı ifadeler” dışında hiçbirini Tonyukuk yazıtlarında bulamadık. Hitabet unsurları Köl Tigin ile Tonyukuk yazıtları arasında kesin bir fark olarak ortaya çıkmıştı. Tekrarlı ifadelere gelince, bunları kesin bir şekilde konuşma üslûbunun özelliği kabul etmek zaten doğru değildir. Yazılı eserlerde de tekrarlara her zaman başvurulabilir. Ancak Köl Tigin yazıtında bu unsurun da Tonyukuk yazıtlarına nazaran daha fazla olduğunu söylemeliyiz.

Nutuk ve konuşmaya ait unsurlardaki bu kesin farklılık, bizce Tonyukuk metninin yazılarak oluşturulduğunu, buna karşılık Köl Tigin metninin nutuk hâlinde irad edildiğini göstermektedir. Ancak izah edilmesi gereken bir nokta daha vardır. Köl Tigin bengü taşının Güney yüzündeki son satırlarda Bilge Kagan *neñ neñ sabım <bar> erser, beñgü taška urtum... taş tokıtdım. köñgülteki sabımın urturtum* demektedir ve bütün sözlerini taşa yazdırdığını ifade etmektedir. Bizim fikrimizle bu sözler nasıl bağdaşacaktır? Bana göre Bilge Kağan, kitabedeki sözleri önce nutuk olarak irad etmiş, Yollug Tigin de Bilge Kağan’ın sözlerini bu sırada kaydetmiştir. Sonra Yollug Tigin kaydettiği metni Kağana okumuş, Kağan da gerekli düzeltmeleri yapmıştır. “Sözlerimi taşa vurdurdum” yani “yazdırdım” şeklindeki ifadeler, bu sırada metne eklenmiş olabilir.

Bir başka ihtimal de şudur: Bilge Kağan irad ettiği nutkun, konuşması esnasında kaydedildiğini ve taşa geçirileceğini biliyordu. Taşa geçirileceğini bildiği için de nutkunda bu gibi ifadeler yer almaktadır. Esasen bengü taş yazdırmak ve bark yaptırmak Kök Türklerde bir gelenektir ve hiç şüphesiz ki Bilge Kağan’dan önce de bu gelenek mevcuttu.

Son olarak diyebiliriz ki Köl Tigin yazıtındaki metnin bir nutuk metni olması görüşü, bir başka sonucu da doğurmaktadır. Bu yeni sonuca göre Türk edebiyatında bilinen en eski metin olan Köl Tigin yazıtının müellifi de kesin şekilde Bilge Kağan olmaktadır. Bengü taşın Güney yüzünün sonundaki *bunça bitig bitigme atısı yollug tigin* ifadesi, bilindiği gibi araştırmacıları daima tereddüde düşürmüştü ve ilk Türk yazarının Yollug Tigin olduğu ileri sürülmüş, metnin-



leri Bilge Kağan'ın ağzından Yollug Tigin'in telif ettiği söylenmiştir. Yukarıdan beri vardığımız sonuçlar, bu fikrin doğru olmadığını göstermektedir.

Ayrıca bengü taşın Güney -Doğu yüzünde Yollug Tigin

*yigirmi kün olurup* (4 + 3) = 7

*bu taşka bu tamka kop* (4 + 3) = 7

*yollug tigin bitidim* (4 + 3) = 7

diyerek taşın üzerindeki yazıları “yirmi günde” yazdığını ifade etmektedir. Bu günkü kitap sayfalarıyla 8-10 sayfa tutan bir metnin telifinin 20 gün süreceği düşünülemez. Buradaki 20 gün, tabii ki metnin taşta yazılma müddetinin miktarıdır.

Hulâsa, Köl Tigin bengü taşının müellifi kesin olarak Bilge Kağan'dır. Yollug Tigin ise sadece nutku kaydeden ve taşta geçiren veya geçirten kimse değildir. Tonyukuk ise yazıtlarındaki metni nutuk olarak söylememiş, doğrudan doğruya yazmıştır ve bu metnin müellifi de bizzat kendisidir.

---

\**inigünüm* (not 1), *ebireki* (not 2), *yarıklıg* (not 6), *sünğgüüg* (not 7), *iştemi* (not 8), *bök / bük ili* (not 9) *par* (not 10), *apa urum* (not 11) ve *üç korıkan* (not 12) okuyuşları değerli meslektaşım Osman Fikri Sertkaya'nın transkripsiyon ve tercihleridir. Ben de bu tercih ve transkripsiyonlara aynen iştirak ediyorum. Bu notlardaki referansların hepsini ona borçluyum. Kendisine teşekkür ederim.